

Leif Dernevik

Himmelsprotokollet och Låtsasriket

Några separata berättelser

Omslagsbilden "himmelsljus" är tagen av författaren. 2

Innehållsförteckning

Himmelsprotokollet

Spaning från rymden

Katt-test på guds existens

Tore Tondöv

När jag blev bondböndespelare

Fortsatt medverkan

Herr Ågren möter den medicinska sakkunskapen

Olika karaktärer i bondbönespelet

President Trump på statsbesök i Pardix

En deckarrocks och tre nysningar

Rökkramen

Sötnosen i trädet

Gångna tider - långt före Metoo

Guido da Arezzo

Vad är en ren ton?

Ett öde Sahlgrenska

Fortsatt utveckling

Sjukvårdens hjältar

En "hissnande" upplevelse

Fyra bagateller

Udda visor

Bilder på skoj

Tidigare utgivnet

Himmelsprotokollet

Thomas var en skötsam ung man, och han var snäll också. Hans yrke var tjänsteman på försäkringskassan, och han var mån om att behandla sina klienter med största möjliga rättvisa. Belåten satt han i sin bil på väg hem från jobbet. Bilen var en röd VW Polo, så den var inte särskilt märkvärdig. Han körde lugnt i staden och gav akt på skyltarna med hastighetsbegränsning. Han körde rätt försiktigt förbi en skola, och när en boll kom rullande över trottoaren ned på gatan, bromsade han genast in. Mycket riktigt, efter bollen rusade ett barn utan att se sig för. Hade han kört för fort så kunde han ha kört på barnet. Nu bromsade han lagom mycket och kunde stanna utan att nudda pojken. När denne förskräckt tittade upp, viftade han varnande med pekfingret. Vad som förstås inte Thomas hade en aning om var att det rasslade till i ett slags kassa register, som helt osynligt befann sig en mil ovanför molnen. Det var pluspoäng som bokfördes på hans konto. Under de år som gått sedan hans myndighetsdag hade både pluspoäng och minuspoäng registrerats på honom, liksom på alla andra vuxna människor.

Teologerna, som talade om gud varje söndag, hade helt missat denna himmelska bokföring. Att "Gud" såg och visste allt, pratade de gärna om, men att det förutsatte en massa bokföringsarbete av en trägen arbetsstyrka var det ingen som nämnde något om. Och så mycket "Gud" måste läsa på! En massa relativt mänskliga varelser satt och förde in resultaten i långa listor. Men vilka var de egentligen? Var de änglar? Var de ämbetsmän? Sedan måste poängen räknas ihop, minuspoäng drogs från pluspoäng och återstoden

sattes in i tabeller och redovisades över tid. Många var det som satt och ritade kurvor och diagram hela dagarna.

Hoppsan, nu slängde Thomas ut ett bananskal genom fönstret, så att ett ynka minuspoäng uppstod, men det måste behandlas och redovisas det också. En hand vred en räknepennan runt ett varv. Allt sköttes mycket diskret och helt osynligt från jorden.

Det finns förstås ingen riktig rättvisa på jorden. Trots att Thomas var en sådan fin kille, så gick det illa. Han körde veckan efter på en trottoarkant rätt så hårt. Inget farligt hände dock, trodde han. Men det blev en bubbla i däcket, som förstörades undan för undan. Just när det gick lite fort i en kurva exploderade däcket. Bilen krängde till och for över mittlinjen för att mosas av en mötande långtradare.

Det var mörkt i hans medvetande under många dagar. Det var inte förrän vid begravningen som han började vakna till lite gradvis. Det blev ljus omkring honom, och han började urskilja själva begravningsplatsen. Som när molnen skingras började han se den öppna graven ovanifrån, sörjande människor stod runt omkring, det fanns blommor och kransar. Instinktivt visste han att hans döda kropp låg i kistan. Själva var han viktlös och osynlig och svävade utan ansträngning ett hundratal meter ovanför alltsammans. Allteftersom ceremonin gick mot sin fullbordan steg han utan någon ansträngning högre och högre uppåt. När graven var igenfylld, såg han landskapet långt under sig. Luften blev tunnare, men det märktes inte några andningsbesvär, nej för han behövde inte ens andas. Han började se upp mot himlen dit han var på väg.

Jag, Thomas, känner tydligt att jag har en resa med ett bestämt mål. Vad det är behöver jag inte bekymra mig om nu, för jag vet att jag kommer att hamna på rätt plats. Först är det som att åka hiss, sedan kanske som att färdas i en rullstol eller liknande. Först fanns bara moln, sedan ett stort grått hus och slutligen ett väntrum. Jag fick ta en kölappl

men kunde inte se själva numret. Jag satt och väntade och kände hur tiden upphört. Väntan kunde ha varit tio minuter eller 500 år. Ingenting spelade någon roll, jag hade ingen tid att passa, behövde inte äta, sova eller gå på toaletten. Först verkade det bara vara som en diffus dröm, men efterhand blev konturer och bilder klarare. Jag förnam golv, väggar och tak, gamla Jesusbilder och krucifix, en karta över Småland och ett bord med vattenkaraff och tolv glas. Det fanns också andra väntande som jag bara anat, men de fick substans, kroppar och ansikten och blev mer och mer verkliga. Om de kunde kallas för människor vet jag inte, kanske själar vore en bättre beteckning. Jag lyfte min hand och tittade på den. Den hade tidigare varit som en skuggbild, men såg nu ut som en riktig hand, som jag kunde röra viljemässigt på. Jag förde den till munnen och bet till och noterade med tillfredsställelse att det gjorde ont. Nu kändes det också i tyggen att jag satt lutad mot en ganska hård stolsrygg. Jag kände ingen otålighet och varken glädje eller sorg och definitivt ingen rädsla. Allt skulle gå rätt till, det kände jag. Det var klart för mig att jag var föremål för någon ämbetsutövning, och detta hade jag en intuitiv förståelse för.

Personer började prata lågmält, men jag föredrog att titta och vänta. Nu kunde jag se siffror, och mitt nummer, som jag nu plötsligt kunde se, kom upp på en tavla bredvid dörren, så jag reste mig och gick fram. Dörren öppnades och en äldre dam i vit rock, med vitt hår och vänliga ögon kom fram mot mig, tog mig i hand och önskade mig välkommen. Vi gick in på kontoret. Där fanns flera stora pergamentbuntar med anteckningar om mig, och det fanns ett tjockt dokument med titeln Räkenskaper, och där fanns alla mina poäng ihopräknade. Hon log milt när jag undrade hur man hade kunnat hålla räkning på allt detta.

- Det är många som har hjälpts åt, sa hon. Du kommer att förstå mer och mer undan för undan. Vår närmaste uppgift just nu är att finna en sysselsättning för dig, som du förstår

medför alla dessa dokument mycket pappersarbete och bokföring. Men jag undrar om inte administration skulle vara något för dig att ta tag i, jag tänker på dina erfarenheter på försäkringskassan?

- Men säg mig nu först var jag befinner mig. Är det himlen? Kommer jag att träffa Gud?

- GUD ja, det är ju i GUD du befinner dig. Det är naturligtvis ingen person med det namnet, det är bara en förkortning av /den/ Goda Uppbyggnadens Departement. Vid tillfälle ska du få en föreläsning om hur det är uppbyggt, men vi måste nu först koncentrera oss på det praktiska.

Hon tog fram en stor plansch och visade mig. Det var en sammanfattning av departementets uppbyggnad, och det såg mycket komplicerat ut. Om jag förstod allt rätt så var det kontor där vi nu befann oss allra längst ner på planschen, nära högra hörnet. Jag skulle tydligen få ansvar för bokföring av omkring 200 personers meriter och skulder. Varje dag skulle jag börja med att tömma varje persons postfack och ta rätt på noteringar om plus- och minuspoäng, som influtit sedan föregående dags morgon. Jag skulle räkna ut nettopoäng och konstruera stapeldiagram. Det var inte helt främmande arbetsuppgifter för mig, eftersom jag hade haft som uppgift att sammanställa statistiska sammanfattningar på mitt gamla jobb.

En annan person kom och ledsagade mig till det som skulle bli min arbetsplats. Det verkade vara ett mycket lugnt ställe. Han visade mig min arbetsplats, postfack, och hur redovisningen skulle gå till. Medan jag satt och funderade över allt försvann han spårlöst.

Jag gjorde mitt jobb mekaniskt, det var ingen glädje och heller inte någon stor belastning. Det kändes som om jag inte hade någon personlighet längre, allt gick mekaniskt. Perioderna med arbete växlande med perioder då jag låg och vilade i ett helt vitmålat rum med en enkel brits. Det hade kunnat vara ett fängelse. Det hade kunnat vara en dröm. Jag hade flera arbetskamrater, men det kändes som

om vi hade ett rätt stort avstånd till varandra, och ingen visste egentligen hur deras arbete fungerade i ett större sammanhang. Skulle det bli någon förändring, skulle vi få mer insikt om hur denna värld fungerade?

Jag träffade ofta en kvinna, som verkade vara i min ålder, och som kände sig lika vilsen som jag. Det var bara henne, som jag fick en slags gemenskap med. Vi kände båda att det var som om vi sysslade med någon slags terapi i väntan på att få insikter om den värld vi nu befann oss i. Skulle man kunna kalla den "Den övre världen"? Hon sov också i en vit kub liknande min.

En gång fick jag en djärv idé. Jag föreslog att vi skulle försöka ha sex och se hur det kändes. Hon tittade allvarligt på mig och god stund, och nickade sedan och samtyckte.

Vi gick in i min kub och där fick jag klä av henne hennes kläder, som var en mantel och därunder ett par formlösa tyger virade runt hennes kropp. Jag tog av henne allt och började känna på hennes kropp. Jag kände igen känslan i fingrarna av att ta i en kvinnas nakna kropp, men ingen av oss blev särskilt upphetsad. Jag klädde av mig själv mina primitiva kläder, och försökte få stånd. Till slut blev det ett slags stånd, och jag trängde in i henne utan svårighet, och utan att det kändes särskilt bra för någon av oss. Efter en stund slaknade jag, och då försökte jag stimulera henne med fingrarna och sedan med tungan. Hon bad mig att inte ge upp utan att vara riktigt ihärdig. Till slut fick vi erfara en slags lättnad, och jag tror att vi somnade tillsammans. Efteråt kom vi överens om att göra om försöket efter att det gått en tid. Vi hade båda märkt att omgivningen gradvis började kännas mer påtaglig ju längre tid vi vistades i GUD. Vi hoppades att sex skulle kännas lite verkligare längre fram.

SS uppenbarar sig

Det var oro i luften en dag. Vi skulle få besök, ryktades det. Så kom de. Det var allvarliga ansikten, uniformer som gick i svart, som omväxling mot allt det vita vi var vana vid. De var som könlösa, men vi antog att de var män. På axelklaffarna stod det SS, och vi fick besked om att det betydde SjälSökarna. Naturligtvis hade de inte vapen, men alla bar på varsin stav av obestämt material. Den liknade en batong. Hela byggnaden ockuperades, vi ropades upp och delades in i grupper som skulle ha samtal eller var det förhör? De var både effektiva och auktoritativa. Det tillkännagavs att de nu sökte efter alla nyanlända. Nyanlända, var hade jag hört det uttrycket förut? Jag blev som nyanländ invinkad till ett kontor för samtal med en SS-man, som verkade vänlig, men samtidigt var han rätt sträv och auktoritativ. Han förhörde sig mycket noga om min nuvarande sysselsättning med individuell statistik, hur jag klarade av det, om jag tyckte om det, om det var något jag saknade eller önskade mig. Jag förklarade att arbetet var ganska lätt, tiden verkade vara oändlig, så det fanns ingen risk att jag inte skulle hinna med mina uppgifter. Men tillvaron var så tom, var fanns personlig tillfredsställelse, gick det inte att ha roligt här? Man fick ju inte ens någon god mat, och sova var ingen större njutning, man bara förlorade medvetandet för en obekant tidsrymd. Jag hade inga riktiga vänner, fast jag hade försökt bli rätt nära vän med en kvinna, som arbetade i en angränsande kub. Det här kunde absolut inte vara himlen, men kanske var det skärselden, undrade jag.

Han bad mig ha tålamod. Det här var litet av en testperiod. Jag måste veta vad jag behövde utföra, och jag behövde en vilja att utföra mina uppgifter väl. Han skulle se över mina resultat, och om de, som han trodde, skulle vara helt godkända, så skulle mina levnadsvillkor uppgraderas till en högre nivå, så att jag skulle kunna uppnå mer personlig tillfredsställelse på nästa plan.

- Jaså, folk här har olika goda omständigheter, undrade jag. Det är alltså ett slags klassamhälle?

- Nej, inte alls ett klassamhälle, snarare ett nivåsamhälle, förklarade han. Det fanns så många nivåer att man också kunde likna tillvaron vid en lång trappa. Jag passade på att fråga om Gud fanns, men han blev bara förbryllad och verkade inte riktigt förstå frågan.

- Gud är vi ju alla här tillsammans, förklarade han.

- Men departementschefen då, undrade jag. Är han den som kallas vår Herre i religiösa sammanhang?

- Religiösa är vi inte längre häruppe, förklarade han. Religion var bara en tröst för folket.

Här är en tillvaro som inte har några brister. Glädjeämnen ser du nog inte ännu, men de kommer med en högre grad av mognad. Du är ännu bara som en liten äpplekart. Du ska bli större, rundare, rödare och sötare med tiden.

Samtalet fortsatte tills jag kände mig helt tömd, tom, hjärntvättad och i viss mån renad, något litet upplyst, och med visst hopp om att något bättre väntade mig.

Glenn Sjöstrand

Jag hade dött och kommit till något nytt ställe, men ett paradiset var det sannerligen inte. Vad kunde bibeln säga om livet efter detta? Det var ju något som man hört präster tala om gång på gång, men nu ångrade jag att jag inte hört på tillräckligt bra. Måste få titta i en bibel, tänkte jag.

Ja visst fanns det en bibliotekarie här. Många hade nämnt honom, och jag visste ungefär var jag skulle hitta hans bibliotek. Så jag gick från korridor till korridor och letade efter Upphöjda Biblioteket, eller UB som det förkortades.

Kan det verkligen vara sant, undrade jag när jag hittade biblioteket och såg föreståndaren. Han presenterade sig som Glenn Sjöstrand från Göteborg. Han var klädd i en vit mantel, verkade vara i 70-årsåldern, och hade lite vitt hår på sidorna av huvudet, men var blank och skallig upptill. Försöker han se ut som en patriark?

Han såg beklagande ut när jag frågade efter en bibel.

- Nej, tyvärr, sa han. Den boken hör till de utsorterade böckerna. Den betraktades som olämplig.

- Men varför?

- Du får försöka förstå mig, för det här är bara mitt eget beslut. Det finns bibliotek på övriga nivåer också, och där kan det vara annorlunda. Nå, bibeln talar ju om Gud som om det vore en enda person. Och vad är det för person? Han tillskrivs ofantlig skaparkraft, men samtidigt skildras han som en liten gnällig gubbe. Tänk på universums storlek, vintergatan, fjärran galaxer. Oräkneliga planeter runt miljarder stjärnor. Gravitation, kosmisk strålning, planetbanor, kometer som svischar förbi. Mörker, ljus. Detta till synes oändliga universum är ändå bara en obetydlig del av all materia som finns, 70 % är osynlig mörk materia, eller

med andra ord svarta hål. Det är ju oerhört mycket att hålla reda på. Ändå ger bibeln sken av att han har tid att intressera sig för varje enskild liten ynkelig människa. Man ska prisa och lova gud dagligen. Är han så fåfäng? Vad händer annars, blir han sur? Bibeln får en att tro att han måste ha beröm av varenda människa flera gånger om dagen, annars blir det inte bra. En sådan skapare, och ändå förminskas han till en liten gnällig gubbe. Nej, det är klart att en sådan bok vill vi inte ha här. Jag väntar på att någon av våra begåvade invånare här ska skriva Den Nya Bibeln. Om vi på denna plats kan få fram en perfekt ny version, så får någon stiga ned till jorden och överlämna den till människorna. Men varför säger jag stiga ner? Stiga är ju en uppåtriktad rörelse. Det ska förstås vara sjunka ned till jorden. Nedstigen är faktiskt också ett felaktigt uttryck som står i bibeln, och verkligen något som måste rättas till.

Bibliotekarien verkade för inspirerad av sina egna idéer och kunde inte sluta sin föreläsning. Jag urskuldade mig och nappade till mig en deckare av Stig Trenter och gick skyndsamt därifrån.

SS kommer igen

Jag kom till jobbet en dag, direkt från min lilla sovkub, och märkte att det återigen var lite oro i luften och kanske ett uns förväntan. Några tittade på mig med undran, och andra vek undan. Snart kom en man som brukade titta på mina sammanställningar, även om jag inte upplevt honom som någon chef.

- SS har varit här och sökt dig, sa han. De kommer nog snart tillbaka. Han vände på hälen och gick till sin arbetskub. Jag försökte sortera mina pergament och få

något vettigt gjort, medan jag samtidigt lyssnade på om något hände runt omkring mig.

- SS! viskade någon med undran eller skräck i rösten. Och verkligen, var det inte stöveltramp? I alla fall inte några steg från blyga fötter. Jag vände mig snabbt om och stod plötsligt öga mot öga med två SS-män. De såg uppsträckta och högtidliga ut, och deras tidigare stränga ansikten hade plötsligt något fryntligt över sig. Tecknet SS blänkade på deras axlar, och det satt några gradbeteckningar på ärmarna. De sa inget på en stund, men deras ögon gled systematiskt över hela mig.

- Ja minsann, där är han ju! Det är lille Thomas som inte ser så mycket ut för himlen, men som gjort ett anmärkningsvärt bra jobb här uppe. Så sa den kraftigare av dem och brast ut i ett brett flin. Den andre nickade bekräftande. Stämningen blev genast en annan och tryggare. Vi har kommit för att belöna dig och förflytta dig. Men inte ensam! Du har sysslat med lite aktiviteter av ganska jordiskt slag med en kvinna i din närhet, Veronika heter hon visst. Ja, se inte så rädd ut, det är helt OK, inget farligt kan nämligen hända. Han skrockade förnöjt. Du ska få ta henne med dig, sa han och nickade till sin hjälpreda. Denne gick sin väg med raska steg medan vi väntade. Snart kom han tillbaka hållande Veronika i ena armen, och det såg ut som om hon inte visste om hon blev medsläpad med tvång, eller om hon eskorterades med artighet. Hennes kropp var omsvept av ett färglöst tygstycke som hölls ihop med en enda nål. Hon fick syn på mig och tappade hakan av förvåning, samtidigt som hon såg lättad ut.

- Veronika, sa jag, vi ska visst få vara tillsammans. Hon gjorde stora ögon men sa ingenting. Tigande gick vi tillsammans ut i den ödsliga korridoren.

- Stå stilla nu! Han gick fram till väggen och tycktes ta mått med ögonen. Sedan lyfte han sin batongliknande stav som alla SS- män bar på. Han förde den som längs konturerna av en osynlig dörr. Helt oväntat för mig så slogs

dörren upp och visade en bred trappa, som gick uppåt. Med en SS-man i täten, och den andre i kön, gick vi försiktigt uppåt. En dörr till öppnades, och så var vi plötsligt på ett högre våningsplan.

- Var så goda, sa den talföre av SS-männen. Vi är inte klara därnere ännu, men nu klarar ni er säkert själva. Följ bara korridoren till vänster och slå er ner i soffgruppen, som ni finner i det första rum ni kommer till. Vi tittade nyfiket åt rätt håll, och när vi vände oss igen var SS-männen borta liksom hela dörren. Det var bara en slät vägg bakom oss.

Vi fann rummet de talat om och satte oss i soffan tätt tillsammans. Det var en rätt bekväm soffa klädd med manchestertyg med ett par röda kuddar på sidorna. Rummet var som ett vardagsrum i en villa fast fönster saknades. Det fanns ett soffbord, två fåtöljer, en bokhylla och ett stängt skåp. Det fanns en dörr som vette åt ett annat håll, och svaga röster hördes genom dörren. Som vanligt var det som om tiden stannade, och vi hade ingen aning om hur länge vi satt där utan att bli uttråkade, hungriga eller törstiga. När dörren öppnades var det en rätt ung man i blå jeans och kortärmad beige skjorta som kom fram till oss.

- Thomas och Veronika? frågade han. Ja, det är bra. Ni är väntade och ni kan komma med mig. Han förde oss genom olika korridorer, och under tiden såg vi enstaka gestalter röra sig utan att vi kom nära någon. Han stannade framför en dörr där våra namn stod på en enkel papperslapp upptejpad mitt på dörren.

- Varsågoda, sa han artigt, slog upp dörren och gjorde en inbjudande gest. Här ska ni bo åtminstone den närmaste tiden. Vi såg till vår förvåning ett rätt stort sovrum med dubbelsäng, mjuka mattor, bord, stolar och skåp. Garderobsdörrar verkade finnas på ena väggen. Det fanns till och med ett fönster. Vi tittade ut men såg bara moln. En dörr stod lite på glänt, och vi anade ett badrum. Ni kommer att få besök av en äldre värd, som vet mycket mer än jag,

fortsatte ynglingen. Han får förklara allt för er. Ni kan koppla av en god stund så får ni träffa honom senare.

Han försvann snabbt, och vi undersökte vad som fanns i vårt nya rum. Veronika var så gott som naken, men i en garderob fanns en enkel med prydlig klänning i hennes storlek. I en låda fanns underkläder. Jag fann också lite herrkläder, som skulle passa mig. Blygsamma, men helt ok. Vi fann toalettartiklar och såg att badrummet var skinande rent och inbjudande. Vi skulle kunna göra oss i ordning för nästa sammanträffande, men nu hade den breda sängen en särskilt stor lockelse för oss. Vi hamnade där. Våra kroppar attraherade varandra, och snart tog jag henne bestämt på sängen inspirerad av hennes nakenhet. Vi märkte genast att våra kroppar fungerade mycket bättre än tidigare, känsligheten på erotiska ställen var på topp, och det gick fint för oss båda. Allt hade känts som det skulle, så hur hade denna märkliga förbättring skett? Vi hoppades att den person som skulle komma för att träffa oss skulle kunna förklara det.

På något sätt anade vi att det var beräknat att vi skulle hamna i säng tillsammans och prova den erotiska njutning, som vi varit avskurna från ganska länge. Vi badade därför i lugn och ro, gjorde oss rena och fina och klädde på oss. Veronika såg alldeles fantastiskt ut i den enkla klänningen, som passade henne som hand i handske, och som smet åt läckert kring höfterna. Hon beklagade att det inte fanns något smink här, men jag kunde bara konstatera att smink var något helt onödigt i hennes fall. Lite oroliga var vi för att vi kanske måste formalisera vårt förhållande, som vi antog var känt av de ganska anonyma makthavarna på detta ställe.

Efter ett tag kom en diskret knackning på dörren.

- Kom in, ropade jag och dörren öppnades. Mannen stannade på tröskeln och bugade lätt.

Han var lite rundnätt, klädd i en sliten frack och hade bakåtstruket ljust, nästan vitt, hår. Det var väl inte en